

Arrest

nr. 336 521 van 25 november 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI loco advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 30 juni 2022 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 19 december 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

U werd op 22 november 2023 van 8u44 tot 11u35 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Pashtoe machtig is. Uw advocaat meester Bonaventure Mbarushimana, loco meester L. L., woonde het persoonlijk onderhoud bij vanaf 8u56.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u een soennitische Pashtoen uit Aghrabad (district Qarghai, provincie Laghman, Afghanistan). U heeft twee jongere broers en een jongere zus. U verhuisde op zeer jonge leeftijd naar Kaboel, omdat uw vader daar werkte als beveiligingsagent en vertaler voor Amerikaanse bedrijven C. (...) en B. H. (...). De laatste zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werkte hij voor de Amerikanen in G. V. (...) in Kaboel. Uzelf ging gedurende een jaar of anderhalf jaar van 's ochtends tot 's avonds naar de madrassa in Kaboel. Omdat er te veel overvallen gebeurden en omdat u te laat terug thuis kwam van de madrassa, besloot uw vader dat u niet langer naar de madrassa mocht gaan. Hierop kwam de mullah van de madrassa samen met andere u onbekende talibanleden bij u thuis aankloppen. Hij beschuldigde uw vader ervan een ongelovige te zijn die met de Amerikanen samenwerkte en was kwaad omdat uw vader zijn zoon van de madrassa gehaald had. Uw moeder weigerde de deur te openen. Toen omstanders naar buiten kwamen ontsnapten de taliban. De taliban stuurden daarna nog herhaaldelijk dreigbrieven naar uw huis en kwamen tot drie keer toe naar jullie woning in Kaboel, maar werden nooit door uw moeder binnengelaten. Bij het laatste bezoek van de taliban aan jullie woning werd ook een kogel afgevuurd door de deur. U besloot na dit laatste incident om samen met uw vader te vluchten naar uw oom langs moederskant. Een week later verliet u Afghanistan samen met uw vader. U weet niet wanneer u precies vertrok maar wel dat het in 2020 was, tijdens een koude periode van het jaar. U reisde ongeveer een maand naar Iran en raakte uw vader kwijt bij het oversteken van de grens met Turkije. U verbleef ongeveer een jaar in Turkije en u deed er ongeveer twee maanden over om vanuit Turkije op illegale wijze naar België te reizen, waar u op 30 juni 2022 internationale bescherming aanvroeg. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Uw vader is op dit moment nog steeds vermist. Uw moeder woont in Kaboel met uw jongere broers en uw zus.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument); een kopie van de taskara van uw vader; een kopie van een attest van uw vaders werk bij C. C. (...) (d.d. 2010 tot 2012); een kopie van uw vaders werkbadge bij datzelfde bedrijf; een kopie van een attest van uw vaders werk bij B. H. (...) (d.d. 2014); een kopie van uw vaders werkbadge bij datzelfde bedrijf; een foto van uw vader met zijn collega's bij C. C. (...); een foto van uw vader en uzelf en twee foto's van uw vader op het werk.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en dit op basis van onderstaande redenen.

Ten eerste komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling te staan doordat u bij registratie van uw verzoek om internationale bescherming flagrant loog over uw leeftijd:

- Bij aankomst in België verklaarde u zich minderjarig, zijnde 17 jaar. Op grond van een leeftijdsonderzoek dd.07/07/2022 besloot de Dienst Voogdij dat u ouder bent dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is. Uw tegenwerping dat u niet naar uw taskara had gekeken toen u zich registreerde, is gezien het grote leeftijdsverschil niet geloofwaardig (NPO, p. 8). Dat u het koud had en dat u zich op aanraden van anderen registreerde als tiener om zo huisvesting te krijgen, is begrijpelijk maar doet uw algemene geloofwaardigheid geen goed (NPO, p. 8).

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat uw vader na 2014 nog als vertaler en veiligheidsagent heeft gewerkt voor Amerikanen in Green Village in Kaboel:

- U legde over het werk van uw vader tijdens de laatste zes jaren voor de machtsovername, uiterst vage en bevreemdende verklaringen af. Gevraagd voor welk bedrijf uw vader werkte toen de bedreigingen begonnen, stelde u dat hij werkte voor het bedrijf Green Village (NPO, p. 5). U kon echter niet zeggen wat dat bedrijf deed en kon zelfs niet bij benadering aangeven in welke sector het bedrijf zich bevond (NPO, p. 5). U wist niet of het een bedrijf met militaire doeleinden was (NPO, p. 5). Het enige wat u over Green Village kon zeggen, was dat er soms militaire voertuigen naartoe gingen en soms ook andere voertuigen (NPO, p. 5). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, was Green Village geen bedrijf maar wel een compound in Kaboel waar ngo's en andere bedrijven gehuisvest waren (cf. administratief dossier). Gezien uw vader volgens uw verklaringen zes jaar in Green Village zou gewerkt hebben en omwille van die werkzaamheden door de taliban bedreigd werd, komt uw onwetendheid over zijn concrete werkgever bijzonder bevreemdend over. Het is daarnaast ook merkwaardig dat u geen spontane vermelding maakte van de bomaanslag door de taliban die in september 2019 de compound Green Village trof en waarbij minstens 5 doden vielen.

- U legde bijzonder vage verklaringen af over de concrete taken die uw vader bij Green Village had. U stelde dat hij in de veiligheid werkte en ook als vertaler, maar u slaagde er op geen enkel moment in om dit te concretiseren. Ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar gevraagd, kwam u niet verder dan dat uw vader vertaalde wanneer Amerikanen met lokale mensen of ouderlingen in een dorp moesten praten (NPO, p. 4). Gevraagd wat voor dingen uw vader moest vertalen of wat het bedrijf in dat dorp te zoeken had, viel u telkens terug op dezelfde basisinformatie zonder te antwoorden op de concrete vraag die u gesteld werd (NPO, p. 5). Uw tegenwerping dat uw vader moe was als hij thuiskwam waardoor jullie hem nooit iets vroegen over zijn werk, volstaat niet om uw onwetendheid te verklaren (NPO, p. 5). U staat immers nog steeds in contact met uw moeder en had u dus ook langs die weg kunnen informeren over het werk van uw vader (NPO, p. 15).

- U legde geen enkel document en geen enkele foto neer waaruit zou kunnen blijken dat uw vader na 2014 nog als veiligheidsagent of als vertaler gewerkt heeft. Dit is des te merkwaardig in het licht van de vaststelling dat u wel foto's en documenten kan voorleggen van uw vaders eerdere tewerkstelling bij de bedrijven C. (...) en B. H. (...). Uw stelling dat uw vader zijn meest recente documenten bij zich droeg, waardoor deze verloren gingen toen uw vader vermist raakte, kan maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 14). Dat uw moeder wel nog oude foto's van uw vaders werk terugvond in huis maar geen enkele recente foto kon voorleggen, doet vermoeden dat uw vader sinds 2014 niet meer als vertaler of veiligheidsagent gewerkt heeft.

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat u in Kaboel studeerde aan de madrassa en in de problemen kwam nadat u besloot om met die madrassa te stoppen:

- Dat uw vader zijn eigen zoon niet naar school zou sturen maar wel naar de madrassa, komt op zich al bevreemdend over. Volgens uw verklaringen had uw vader zelf op school Engels geleerd en ook achteraf nog cursussen gevolgd (NPO, p. 4). Bovendien had uw vader dankzij deze scholing ook werk als vertaler gevonden. Dat hij zijn eigen zoon deze scholing zou ontzeggen, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Dat jullie de school niet zouden kunnen betalen komt evenmin geloofwaardig over, gezien uw vader volgens uw verklaringen bij Green Village werkte in die periode en dus over een inkomen beschikte (cf. supra en NPO, p. 4). Dat u niet naar school kon gaan omdat u door de taliban bedreigd werd (NPO, p. 4), is evenmin geloofwaardig. Volgens uw verklaringen begonnen deze bedreigingen immers pas nadat u met de madrassa was gestopt. Dat u deze bedreigingen aanhaalt om te verklaren waarom u voor de madrassa en niet voor een school koos, houdt dus geen steek.

- U legde vage en ontwijkende verklaringen af over de tijd die u spendeerde in de madrassa zelf. Zo kon u niet zeggen of andere mensen in de madrassa u gewaarschuwd hadden dat u mogelijks problemen zou kunnen krijgen met de mullah als u met de madrassa zou stoppen (NPO, p. 9). U kon evenmin zeggen of er behalve uzelf nog andere mensen waren die van plan waren om omwille van de onveilige situatie in de regio met de madrassa te stoppen (NPO, p. 9). U praatte met niemand in de madrassa en u had geen enkele informatie over de anderen (NPO, p. 9). Gezien u volgens uw verklaringen gedurende een jaar of anderhalf jaar lang elke dag van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat in de madrassa verbleef, komt uw volstreekte onwetendheid over de andere leerlingen bijzonder bevreemdend over.

- U bent veel ouder dan de leeftijd die in Afghanistan gebruikelijk is voor jongeren die een madrassa bezoeken. Volgens de leeftijdstest die u onderging bent u momenteel ongeveer 26.7 jaar, met een standaarddeviatie van 2.3 jaar, terwijl madrassa's voornamelijk op schoolgaande jongeren gericht zijn. Uzelf beweert op dit moment 23 jaar oud te zijn en stelt dat u ongeveer 19 was toen u naar de madrassa ging. Dat de madrassa die u bezocht gericht was op mensen van alle leeftijden is louter een blote bewering van uw kant die u op geen enkele manier staft (NPO, p. 8).

- Het komt bevreemdend over dat u stelt Farsi te spreken omdat u dit op de madrassa geleerd hebt. Farsi is immers een taal die voornamelijk gesproken wordt in sjiiitisch Iran, waar een andere stroming van de Islam aangehangen wordt dat het soennitische geloof dat in Afghaanse madrassa's onderwezen wordt (NPO, p. 14).

- Zelfs indien u in Kaboel wel degelijk gedurende anderhalf jaar een madrassa bezocht zou hebben, dan nog is het niet aannemelijk dat de taliban zo zwaar zouden tillen aan het feit dat u besloot om te stoppen met de madrassa, dat zij u om deze reden herhaaldelijk met geweld thuis zouden komen bedreigen. Bovendien konden uw verklaringen over deze bedreigingen niet overtuigen (cf. infra).

Ten derde is het niet geloofwaardig dat u voor uw vlucht uit Afghanistan herhaaldelijk bedreigd werd door de mullah en door de taliban:

- Aangezien het niet geloofwaardig is dat uw vader na 2014 nog als vertaler en veiligheidsagent gewerkt heeft in Green Village en aangezien het evenmin geloofwaardig is dat u zelf naar de madrassa ging in

Kaboel,, is het ook niet geloofwaardig dat uw vader door de mullah als ongelovige bestempeld werd omdat hij (i) met de Amerikanen samenwerkte en (ii) zijn zoon uit de madrassa had weggehaald.

- Het is niet aannemelijk dat de taliban tot drie keer toe naar uw woning zouden komen, en daarbij zelfs de moeite zouden doen om een spion in te schakelen die hen liet weten wanneer de lokale patrouilles verdwenen waren, om zich vervolgens te laten tegenhouden door een gesloten deur. Dat de taliban zich tot drie keer lieten afwimpelen door uw moeder, die zei dat er niemand thuis was, is niet geloofwaardig.

- U legde bevreemdende verklaringen af over het aantal keer dat de taliban naar uw huis kwam. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u in eerste instantie dat het om twee of drie bezoeken ging (NPO, p. 6). Nochtans was u bij elk van die bezoeken persoonlijk aanwezig (NPO, p. 7). Er kan dus van uitgegaan worden dat dit een uiterst stresserende ervaring voor u was die een diepe indruk moet hebben nagelaten. Het komt dan ook zeer merkwaardig over dat u niet met zekerheid kon zeggen of dergelijke bezoeken twee dan wel drie keer plaatsvonden. Wanneer u hierop gewezen werd, gaf u bovendien geen bevredigende verklaring voor uw eerdere twijfel. Integendeel, u wijzigde plots uw verklaringen en stelde plots stellig dat het om drie bezoeken ging (NPO, p. 6).

- U legde weinig coherente verklaringen af in verband met de aanwezigheid van uw vader tijdens de nachtelijke bezoeken van de taliban aan uw huis. Zo stelde u tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader niet thuis was toen de taliban langskwamen, terwijl u bij het CGVS plots beweerde dat hij bij één bezoek wel thuis was maar dat uw moeder hem niet naar de deur liet gaan (NPO, p. 11). Hiermee geconfronteerd, ontkende u dit bij de DVZ gezegd te hebben (NPO, p. 11). Het loutere ontkennen van één versie van de feiten volstaat niet om deze merkwaardige incoherentie te verklaren. Daar komt nog bij dat u ook weinig consistente verklaringen aflegde om te verklaren waarom uw vader bij twee van de drie nachtelijke bezoeken van de taliban niet thuis bleek te zijn. Dat uw vader telkens op het werk was, strookt immers niet met uw eerdere verklaring dat uw vader in de periode waarin jullie problemen kregen met de taliban dagelijks om 20u terugkeerde van zijn werk (NPO, p. 3 en p. 7). Hierop gewezen, veranderde u plots uw eerdere verklaringen en stelde u dat uw vader één dag per week op zijn job moest blijven (NPO, p. 11). Het gaat hier louter om een post-hoc verklaring die niet volstaat om de geloofwaardigheid van uw relaas op dit punt te herstellen. Bovendien is het wel heel toevallig dat de taliban telkens besloten langs te komen net op die ene dag dat uw vader niet thuis was.

- U stelde dat de taliban dreigbrieven stuurde, maar kon over deze brieven amper iets vertellen. U wist niet hoeveel dreigbrieven exact gestuurd werden (NPO, p. 6). U kon de brieven ook niet voorleggen, waardoor het louter om een blote bewering van uw kant gaat.

Ten slotte zijn de door u neergelegde documenten niet van die aard dat bovenstaande argumenten erdoor in een ander daglicht komen te staan:

- De kopie van uw taskara en die van uw vader vormen louter een aanwijzing van uw identiteit.

- De door u neergelegde kopies van attesten van uw vaders werkzaamheden bij C. C. (...) en B. H. (...) betreffen louter kopies. Aan dergelijke documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is (cf. supra). Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Hier kan voor de volledigheid nog aan worden toegevoegd dat de door u neergelegde kopies louter betrekking hebben op uw vaders werkzaamheden die dateren van voor het jaar 2014. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde foto's, die volgens uw verklaringen alle dateren van zijn tijd bij C. (...) en B. H. (...) (NPO, p. 8). Uit niets blijkt dat uw vader na 2014 nog voor Amerikaanse bedrijven of voor de Afghaanse overheid zou gewerkt hebben en hierdoor in het vizier van de taliban zou gekomen zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus u niet kan toegekend worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Ue laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Qarhari of in de hoofdstad Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg

of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance

Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoeker gaat enerzijds in op de motieven van verweerder waarom de vluchtelingenstatus wordt geweigerd, vervolgens gaat verzoeker ook in op de subsidiaire bescherming. Verzoeker gaat ook in op zijn verwestering.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 29 oktober 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023; In dit rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit het "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024;
- EUAA "Afghanistan Country Focus", november 2024;
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025.

3.2. Ter terechtzitting van 4 november 2025 legt verzoeker een aanvullende nota neer.

Verzoeker citeert hierbij recente landeninformatie over de mensenrechtensituatie in Afghanistan en de situatie voor terugkeerders in Afghanistan. Verzoeker benadrukt zijn integratie in de Belgische samenleving.

Verzoeker betoogt dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet worden gehouden met drie kernpunten:

- de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en verhoogde risico's voor terugkeerders;
- de langdurige afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan die hem of haar net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer;
- de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitstoets van belang is.

Verzoeker verwijst naar recente landeninformatie waaruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders uit het westen zeker problematisch blijft. Hij benadrukt zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan en zijn verblijf in een westerse context en zijn integratie sindsdien.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota volgende stukken:

- een huwelijkscertificaat met legalisatie van een huwelijk afgesloten op 5 augustus 2025 te Brussel tussen verzoeker en mevrouw H.K.;
- een 'Notice of Action' van het Department of Homeland Security U.S. Citizenship and Immigration Services op naam van verzoeker.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging

behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

Er dient een globale en prospectieve beoordeling te worden gemaakt van de nood aan internationale bescherming van de verzoeker op basis van het geheel van de individuele omstandigheden in het licht van de actuele landeninformatie. Deze beoordeling kan zich niet beperken tot een louter evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar vereist tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade.

Ter terechtzitting van 4 november 2025 legt verzoeker een aanvullende nota neer. Hij voegt hierbij volgende stukken:

- een huwelijkscertificaat met legalisatie van een huwelijk afgesloten op 5 augustus 2025 te Brussel tussen verzoeker en mevrouw H.K.;
- een 'Notice of Action' van het Department of Homeland Security U.S. Citizenship and Immigration Services op naam van verzoeker.

Uit deze stukken blijkt dat verzoeker gehuwd is te Brussel op 5 augustus 2025 met mevrouw H.K. Hij licht ter terechtzitting toe dat zijn echtgenote in de Verenigde Staten van Amerika verblijft, zij werd samen met haar vader geëvacueerd door de Amerikanen uit Afghanistan ten tijde van de machtsovername door de taliban in Afghanistan. Verzoeker licht toe dat zijn schoonvader voor de Amerikanen als tolk had gewerkt. Verzoeker geeft aan een visumaanvraag voor de Verenigde Staten van Amerika te hebben ingediend met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote, maar hij nog in afwachting is van een antwoord. Hij licht toe dat zijn echtgenote naar België kwam om met hem te huwen omdat de vorige visumaanvragen bij gebrek aan huwelijk werden afgewezen. Verzoeker licht toe dat op het moment dat zijn echtgenote werd geëvacueerd uit Afghanistan, zij wel al verloofd waren, maar het niet lukte voor hem om samen met zijn echtgenote en haar vader uit Afghanistan te worden geëvacueerd.

De advocate van verzoeker betoogt ter terechtzitting dat verzoeker bij terugkeer een nieuw profiel heeft, hij is nu gehuwd met iemand die in de Verenigde Staten van Amerika woont.

De voormelde vrees voor vervolging op grond van verzoekers huwelijk met een vrouw die door de Verenigde Staten van Amerika ten tijde van de machtsovername door de taliban werd geëvacueerd samen met haar vader omwille van het werk van haar vader als tolk voor de Amerikanen staat enigszins los van de elementen die verzoeker aanhaalde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en die werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Om een antwoord te kunnen bieden op de vraag of dit gegeven thans

bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging kan worden betrokken, komt het gepast voor om eerst de situatie in het herkomstland na te gaan.

De Raad dient in dezen te wijzen op de door de commissaris-generaal beschikbaar gestelde landeninformatie. Wat betreft het profiel van (familieleden van) personen die gewerkt hebben voor buitenlandse militaire groepen, wijst de Raad erop dat in de EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024, waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij, kan worden gelezen dat personen die gewerkt hebben voor buitenlandse militaire troepen of die gezien worden als personen die deze troepen steunden als een risicoprofiel worden aangemerkt en dat familieleden van deze personen tevens het risico kunnen lopen om onderworpen te worden aan daden van vervolging (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 33-35). Onder dit profiel vallen individuen die geassocieerd worden met de buitenlandse troepen, zoals onder meer tolken, veiligheidsbewakers, civiele contractanten en logistiek personeel. Er wordt hierbij aangegeven dat de taliban, in de periode kort na de machtsovername, individuen viseerden die ervan verdacht werden een link te hebben met de buitenlandse troepen. Er is sprake van huis-aan-huiszoekingen om individuen op de zwarte lijst te vinden. Personen die voor de buitenlandse troepen hebben gewerkt leven ondergedoken en worden gezocht (EUAA, "Afghanistan, Targeting of individuals", augustus 2022, p. 75-77). Verder wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie blijkt dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de mogelijkheid van de taliban om personen die gewerkt hebben voor buitenlandse militaire troepen te identificeren. Zo wordt in het EUAA-rapport "Targeting of individuals" aangegeven dat volgens bepaalde bronnen de taliban lijsten opstelden in augustus 2021 van voormalige medewerkers van buitenlandse troepen. Tevens maakt het rapport melding van het gegeven dat de taliban in de laatste week van hun offensief in 2021 hun handen hebben kunnen leggen op het Handheld Interagency Identity Detection Equipment system (HIDE-systeem), i.e. een biometrisch apparaat ontworpen door het Amerikaanse leger, om onder meer Afghaanse werknemers te identificeren (EUAA, "Afghanistan, Targeting of individuals", augustus 2022, p. 75). Zoals gezegd, wordt aangenomen dat personen ressorterend onder voormeld risicoprofiel in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben en ook familieleden van deze personen kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben.

De landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, wijst aldus op het gegeven dat personen met verzoekers profiel – i.e. een familielid van personen die hebben samengewerkt met de buitenlandse troepen dan wel werkzaam zijn geweest voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten – vervolging kunnen riskeren door de taliban én hieruit blijkt tevens dat de taliban sinds de machtsovername meer mogelijkheden hebben om dergelijke profielen te identificeren.

Ter terechtzitting benadrukt de advocate van verzoeker dat wanneer verzoeker terug zou keren naar Afghanistan, hij zal moeten duiden dat hij gehuwd is met een vrouw die door de Verenigde Staten van Amerika ten tijde van de machtsovername door de taliban werd geëvacueerd samen met haar vader omdat haar vader als tolk voor de Amerikanen had gewerkt.

Daar de verwerende partij niet ter terechtzitting verschenen is, kan de Raad de verwerende partij niet verder bevragen over haar standpunt inzake het huwelijk van verzoeker met een vrouw die door de Verenigde Staten van Amerika uit Afghanistan werd geëvacueerd ten tijde van de machtsovername door de taliban samen met haar vader die als tolk had gewerkt voor de Verenigde Staten van Amerika.

Een verder onderzoek naar de mogelijke risico's die verzoeker loopt bij terugkeer naar Afghanistan nu hij gehuwd is met een vrouw die door de Verenigde Staten van Amerika ten tijde van de machtsovername door de taliban werd geëvacueerd dringt zich op.

In de actuele stand van zaken en gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, ontbreekt de mogelijkheid om deze beoordeling zelf op grondige wijze te kunnen maken. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, mede gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 december 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend vijftwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU